

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.061/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete (eljáró képviselő: felperes képviselője kamarai jogtanácsos; felperes képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperes képviselője kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (35. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Debreceni Törvényszék 103.K.700.446/2021/31. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A perrel érintett időszakban a felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként őrsparancsnok beosztásban tevékenykedett a munkáltató állományában. 2003. december 1. napjától megbízással az eredeti beosztása mellett munkavédelmi és egészségvédelmi feladatokat is ellátott a szolgálatteljesítési helyén kívül eső kihelyezett munkahelyl és a

kihelyezett munkahely² állományát érintően is. Feladatai ellentételezéseként 2003. december 1-től 2006. szeptember 30-ig megbízási díjban részesült, majd 2006. október 1-től 2011. június 30-ig illetményeltérítést kapott, mely juttatás az alperesnél 2015. július 1. napjával megszüntetésre került. A felperes ugyanakkor az alperes utasítása alapján a továbbiakban is folyamatosan ellátta a munkavédelmi, egészségvédelmi feladatokat. Szolgálati panasza – melyben megbízási díj kifizetését kérte – elutasításra került.

A felperes keresete, az alperes védirata

[2] A felperes keresetében a 2017. november 1. napjától 2020. május 31. napjáig terjedő időszak tekintetében 1.198.150 forint megbízási díj és annak 2019. március 1. napjától számított törvényes késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: személyügyi igazgatási BM rendelet) 2. § c) pontjára, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi szervek közegészségügyi-járványügyi és egészségfejlesztési feladatainak ellátásáról, valamint a védőoltás elrendelésének rendjéről szóló 1/2014. (I. 10.) BM rendelet (a továbbiakban: közegészségügyi-járványügyi BM. rendelet) 4. § (7) bekezdésére, 9. §-ára, 10. § (1) bekezdésére, valamint 2. § (7) bekezdésére hivatkozott. Előadta, hogy az őrsparancsnoki beosztásához nem tartozó egészségvédelmi megbízotti feladatokat 76-80 fő vonatkozásában látta el, amelynek ellentételezéseként 2015. július 1. napjától sem illetményeltérítést, sem megbízási díjat nem kapott. A megbízási díj havi mértékét az ellátandó feladatok súlyára (munkavállalók egészségének, biztonságának védelme), és a felmerült többletterhekre (ellenőrzések, jelentések, értékelések, adatszolgáltatások, folyamatos egyeztetések, szervez kívüli együttműködések) figyelemmel a rendvédelmi illetményalap 100%-ában jelölte meg.

[3] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, a követelés jogalapját nem vitatta. Álláspontja szerint a felperes 76-80 fő vonatkozásában látta el megbízottként a feladatokat, melyek egy része átfedést mutatott a saját beosztásához tartozó feladatokkal. Hangsúlyozta, hogy a felperes által elvégzett többletfeladat nem érte el a napi 2 óra időtartamot. Amennyiben elérte volna, a felperes akkor is kizárólag a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (5) bekezdésében biztosított legalacsonyabb (50%-os) mértékű megbízási díjra lenne jogosult. Csatolta az egyéni kockázatértékelésekre vonatkozó iratokat, a munkavédelmi oktatások és vizsgáztatások iratanyagát, a felperes által készített jelentéseket, statisztikára vonatkozó dokumentumokat, munkabaleseti jegyzőkönyveket, veszélyes anyagokkal és hulladékokkal, a védőeszközökkel, felszerelésekkel és lövedékálló mellényekkel kapcsolatos tevékenységek iratait, az egészségvédelmi megbízotti feladatkörből adódó továbbképzéseken való felperesi részvételt igazoló iratokat, valamint a felperes által végzett ellenőrzésekről készült feljegyzéseket, jegyzőkönyveket.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.198.150 forint megbízási díjat, és ezen összeg 2019. március 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatát.

[5] Döntését a Hszt. 71. § (1)-(3), (5)-(6) bekezdéseire, 103. § (1) bekezdésére, a személyügyi igazgatási BM rendelet 35. § (6) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi szervek munkavédelmi feladatai, valamint foglalkozás-egészségügyi tevékenysége ellátásának szabályairól szóló 70/2011. (XII. 30.) BM rendelet (a továbbiakban: foglalkozás-egészségügyi BM rendelet) 6. § (1)-(6) bekezdéseire, 7. § a)-l) pontjaira, valamint a közegészségügyi-járványügyi BM rendelet 4. § (7) bekezdés a)-h) pontjaira alapította.

[6] Megállapította, hogy a felperes a perrel érintett időszak egészében őrsparancsnoki beosztása mellett rendszeresen, egyedül, helyettesítés nélkül végezte a sokrétű, nem alkalmi jellegű, jelentős felelősséggel járó feladatokat magában foglaló egészségvédelmi megbízotti tevékenységet, ezért a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerinti díjazásra való jogosultságának jogalapja fennállt. Rögzítette, hogy a csatolt, az alperes által sem vitatott okirati bizonyítékok (a Robotzsaru rendszerből kinyert adatok) és a felperesi nyilatkozattal egybehangzó tanúvallomások által a perben alátámasztást nyert, miszerint a felperes az egészségvédelmi és az abba beolvasd munkavédelmi tevékenység elvégzésére napi 2 órát fordított. Figyelembe vette, hogy a felperes ezen feladatait körülbelül 80 fős állomány vonatkozásában nem csak saját szolgálatteljesítési helyén, hanem a kihelyezett munkahelyen is ellátta. Megjegyezte, az alperes kizárólag az ellenőrzési feladatok keretén belül tudott átfedést igazolni, ami azonban nem jelenti azt, hogy a felperes a ténylegesen elkülöníthető ellenőrzéseket nem két munkakör részeként végezte. Jelentőséget tulajdonított az egyéni kockázatviselési feladatok felmérésének, és a munkahelyi balesetekben történő feladatellátásnak is, amely utóbbiak ugyan időszakosan és nem kiszámíthatóan jelentkeztek, azonban azok időigényessége és az azokkal kapcsolatos felelősség nyilvánvaló. Kiemelte, hogy a foglalkozás-egészségügyi BM rendelet 2. § 3. pontja szerint napi 2 órában kötelező egészségvédelmi megbízottat foglalkoztatni, amely azt jelenti, hogy a jogalkotó egy teljes munkaidőben foglalkoztatott rendvédelmi dolgozó munkaidejének egynegyedét társította e feladat ellátásához. Utalt a felperes által végzett feladatok jellegére, az azokhoz társuló felelősségre. Mindezeket figyelembe véve a felperesi igényt összecszerűségében is megalapozottnak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a megbízási díj összegének a rendvédelmi illetményalap 50%-ára történő mérséklését kérte.

[8] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet sérti a Hszt. 71. § (5) bekezdését és a személyügyi igazgatási BM rendelet 35. § (6) bekezdését. A felperes által végzett egészségvédelmi megbízotti ellenőrzési tevékenység jelentős része az őrsparancsnoki munkakörének részét képezte, a csatolt iratok többsége szakmai ellenőrzéseket tartalmaz,

azok között elvétve szerepelnek az egészségvédelmi megbízotti ellenőrzéshez kapcsolódó iratok. Ezen ellenőrzések időigényét csekélynek, a felperes által megjelölt egyéb tevékenységeket (kockázatelemzés, oktatás, éves beszámoló, épületszemle) időszakos jellegűnek, a felperes felelősségét minimálisnak értékelte. Hivatkozása szerint a munkavédelmi, egészségvédelmi követelmények megvalósulásáért felelősség kizárólag a szerv vezetőjét terheli, a felperes hatásköre az ellenőrzésen nyugvó megállapítások megtételéig terjed. A munkahely szervezeti struktúrája, alacsony létszáma más rendőrkapitányságokéhoz viszonyítottnan kevesebb egészségvédelmi megbízotti többletfeladatot eredményez. A Kúria Mfv.II.10.692/2017. ügyszámon hozott ítélete alapján a munkakörhöz nem tartozó többletfeladatok ellátásáért járó megbízási díjak tekintetében zsinórmértéknek a rendvédelmi illetményalap 50%-át kell tekinteni, amely álláspontját az egyszerű matematikai arányosítás is alátámasztja.

[9] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Rámutatott, hogy a kialakult bírói gyakorlat alapján bármilyen csekély mértékű (saját beosztásához nem tartozó) többletfeladatellátást teljesít is a munkavállaló, azért legalább az illetményalap 50%-ára jogosult. Előadta, hogy a Hszt. 71. § (5) bekezdése egy „től-ig” határt állít fel, amely keretek között az elvégzett többletfeladat jellege, súlya, időtartama, az azzal járó felelősség, többletterh, többlettudás értékelhető. Kifogásolta, hogy az alperes fellebbezésében jelentéktelennek igyekezett feltüntetni az általa elvégzett többletfeladatokat. Amennyiben valóban jelentéktelen többletfeladatról lenne szó, akkor a foglalkozás-egészségügyi BM rendelet nem tenné kötelezővé a rendvédelmi szerv helyi szervénél egy fő (részmunkaidős) egészségvédelmi megbízott foglalkoztatását, illetőleg az alkalmazását nem kötné képzéshez és eredményes vizsgálóhoz. Hivatkozott a csatolt kimutatásokra, amelyek arról tanúskodnak, hogy sokrétű (kockázatelemzés, munkabalesetek kivizsgálása, jelentéstétel, ellenőrzés, oktatás, vizsgáztatás, veszélyes hulladékokkal, veszélyes anyagok beszerzésével, továbbá a lövedékálló mellényekkel kapcsolatos) feladata volt, amelyeket nem csak a hajdúdorogi szolgálatellátási helyen, hanem valamennyi szervezeti egységnél el kellett végeznie, és amely jelentős többletterhet jelentett és többletfelelősséget eredményezett számára. Nem találta helytállónak azon alperesi hivatkozást sem, miszerint a kockázatelemzés és oktatás időszakos jellegű feladat. Utalt az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárásra és annak eredményére. Álláspontja szerint az alperes a megbízási díj mértéke körében az elsőfokú ítélet helytálló megállapításait nem tudta cáfolni. Hivatkozott az alperes állományába tartozó más egészségvédelmi megbízott perében hozott Kfv.VII.37.780/2020/5. számú kúriai ítéletre.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[10] A fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan.

[11] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta el.

[12] Ennek során a rendelkezésre álló adatok alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére, és a megbízási díj mértékét, összegét is helyesen állapította meg. Döntésének helytálló indokaival a másodfokú bíróság – azok megismétlése nélkül – egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[13] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet jogalapját nem támadta, a felperes megbízási díjra való jogosultságát elismerte. A szolgálati beosztáshoz nem tartozó többletfeladatok rendszeres ellátásáért járó megbízási díj összegének megállapítása körében arra hivatkozott, hogy – a perben csatolt iratokból is kitűnően – a felperes munkaköréhez képest az egészségvédelmi megbízotti feladatok ellátása a kialakult ítélkezési gyakorlatra tekintettel maximum 50%-os mértékű megbízási díj megállapítását teszi lehetővé.

[14] A fellebbezési eljárásban az alperes az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadta, azonban e körben eljárásjogi szabálysértést nem jelölt meg, az eljárás során értékelés nélkül maradt tényre, körülményre, a mérlegelés okszerűtlenségére nem hivatkozott, kizárólag a figyelembe vett körülmények eltérő értékelését kérte, az általa hivatkozott szempontok mentén az elsőfokú ítéletben megvalósított bírói mérlegelés ítélőtábla általi felülmérlegelését kívánta elérni, amire a töretlen ítélkezési gyakorlat alapján nincs lehetőség. Főszabály szerint tehát a jogorvoslati eljárásban nincs helye a bizonyítékok ismételt értékelésének és egybevetésének, ami alól kivételt csak az jelent, ha a korábbi mérlegelés kirívóan okszerűtlen, nyilvánvalóan iratellenes, vagy ellentétes a logika, a véleményalkotás elemi szabályaival (Kúria Kfv.II.37.862/2020/11., Kfv.II.37.183/2008/7.).

[15] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, az ítéletében kellő részletességgel indokolt, döntéséből a mérlegelés szempontjai megállapíthatók. Az ítélőtábla hiányosságot, ellentmondást sem a tényállás megállapítása, sem a mérlegelés okszerűségének alátámasztására felhozott érvelése között nem észlelt.

[16] Az elsőfokú bíróság az alperes által megsértettként megjelölt anyagi jogi rendelkezéseket helyesen alkalmazva ítéletének [43] bekezdésében helytállóan állapította meg, hogy a felperes a perrel érintett (2017. november 1. - 2020. május 31. közötti) időszakban az egészségvédelmi megbízotti tevékenységéhez kapcsolódó sokrétű feladatot teljes egészében egyedül, helyettesítés nélkül, rendszeresen (nem alkalmi jelleggel) látta el. A Kúria Mfv.II.10.692/2017/6. számú ítéletében kifejtettekre figyelemmel okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy ha a hivatásos állomány tagja hosszabb időn át a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört lát el – annak időtartamától függetlenül – a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerinti rendvédelmi illetményalap 50 %-ának megfelelő mértékű megbízási díjra válik jogosulttá. A törvényszéknek ezen törvényi minimumhoz képest, abból kiindulva kellett a megbízási díj mértékéről állást foglalnia.

[17] Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek a peresített időszakban, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg.

[18] Az alperes fellebbezésében alaptalanul érvelt azzal, hogy az egészségvédelmi megbízotti ellenőrzés időigénye és az azzal járó munkateher igen csekély, a felperes által az ellenőrzéseken túl megjelölt egyéb tevékenységek időszakos jellegűek, nem túl gyakoriak, valamint, hogy a munkahely szervezeti struktúrájához, létszámához viszonyítottan az egészségvédelmi megbízotti tevékenység többletfeladatot csak rendkívül kis mértékben eredményez. Tévesen nem tulajdonított jelentőséget az egészségvédelmi megbízotti feladatokhoz tartozó felelősségnek, illetőleg tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a felelősség kizárólag a szervezet vezetőjét terheli.

[19] A felperes fellebbezési ellenkérelmében ugyanakkor helyesen mutatott rá, hogy amennyiben jelentéktelen feladatellátásról lenne szó, és teljesen felelősségmentes lenne a munkakör, úgy a foglalkozás-egészségügyi BM rendelet nem szabályozná, hogy a rendvédelmi szerveknél egy fő egészségvédelmi megbízott foglalkoztatása kötelező, illetve alkalmazását nem kötné külön képzéshez, eredményes vizsgáláshoz. Helytállón hivatkozott arra is, hogy a per során csatolt részletes kimutatásból és egyéb dokumentumokból is láthatóan sokrétű feladatokat végzett, amelyek többletterhet jelentettek számára. A másodfokú bíróság elfogadta azt a hivatkozását is, amely szerint nem hagyható figyelmen kívül, hogy a teljes állomány vonatkozásában fennállt az ellenőrzési jogköre, amely tényt egyébként maga az alperes sem vitatott.

[20] Az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége során a fenti elemek, körülmények figyelembevételével, okszerű és logikus értékelésével megfelelően határozta meg a megbízási díj mértékét. A rendvédelmi illetményalap 100%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó – fellebbezésben megjelölt – anyagi jogi jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, figyelembe vette a többletfeladatoknak a napi szolgálati feladatokhoz arányosított, a megbízás időtartamára átlagolt mennyiségét, mértékét. Ítéletében részletesen értékelte az elsőfokú eljárásban tanúként meghallgatott személyek vallomásait, és az általuk előadottakat, a rendelkezésre álló okiratokkal összevetve okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes a feladatok mindegyikét ellátta, az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzett tevékenysége kimerítette a jogszabályban előírt 2 óras időtartamot. Helytállón vette figyelembe azt is, hogy a felperes az egészségvédelmi megbízotti feladatait egy körülbelül 80 fős állomány vonatkozásában végezte, a beosztásához nem tartozó feladatokat nem csak a saját rendőrségén, hanem további két szolgálattaljesítési helyen is ellátta, és az alperesnek a beosztásokhoz kapcsolódó feladatok átfedését nem sikerült igazolnia.

[21] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

[22] A másodfokú bíróság a felperes által igényelt, azonban konkrétan sem összegében, sem jogszabályi rendelkezésre utalással meg nem jelölt és fel nem számított másodfokú perköltségről való rendelkezést a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (1)-(2) és (5) bekezdéseire figyelemmel, a Pp. 82. § (3) bekezdése alapján mellőzte.

[23] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[24] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2022. szeptember 6.

dr. Antal Regina s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.	dr. Rác Krisztina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró